

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **TSR Czech Republic s. r. o.**, se sídlem Sokolovská 192/79, Praha 8, zastoupena JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Pankráci 11/449, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2018, č. j. 11 Af 3/2017 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Specializovaný finanční úřad (dále též „správce daně“) doměřil žalobkyni osmi samostatnými rozhodnutími ze dne 5. 8. 2015 daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období měsíců únor 2010 a duben až říjen 2010 (dále též „dodatečné platební výměry“). K doměření daně došlo na základě výsledků daňové kontroly provedené u žalobkyně ve dnech 10. 12. 2012 až 3. 8. 2015. Správce daně vyloučil nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění přijatých žalobkyní od společností Tochajda s. r. o., se sídlem Husova 542, Vysoké Mýto – Litomyšlské Předměstí (dále též „Tochajda“) a AYOMA s. r. o., se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2 (dále též „AYOMA“), která spočívala v dodání niklových a měděných katod (kovového odpadu), neboť žalobkyně neprokázala, že jí zboží dodaly uvedené společnosti a při jeho nákupu měla a mohla vědět, že porizuje plnění, které je zasaženo podvodem na DPH.

[2] Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, která žalovaný zamítl dvěma samostatnými rozhodnutími ze dne 23. 11. 2016.

II.

[3] Žalobkyně podala proti výše uvedeným rozhodnutím žalovaného žaloby u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který při jednání konaném dne 20. 12. 2018 spojil obě věci ke společnému projednání a poté je v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Shrnul, za jakých okolností lze plátcí daně dle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu odepřít nárok na odpočet DPH. Zdůraznil, že na rozdíl od věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Afs 60/2017, postupovala žalobkyně v projednávaném případě neopatrně, volila nevěrohodné přímé obchodní partnery či je sama dosazovala do obchodního řetězce, přestože okolnosti svědčily o existenci daňového podvodu. Tyto souvislosti však vědomě ignorovala či zastírala a nepřijala taková opatření, která by její účast v obchodním řetězci zatíženém daňovým podvodem eliminovala. Objektívni okolnosti přitom dokládají, že žalobkyně o účasti na daňovém podvodu vědět měla a mohla.

[4] Městský soud poukázal na to, že žalobkyně do řetězce zapojila společnost Tochajda z nepřesvědčivých důvodů a zcela iracionálně, neboť to vedlo ke vzniku marže daného dodavatele na úkor žalobkyně. Žalobkyni muselo být zřejmé, že údaj o původci odpadu uvedený v *základním popisu odpadu* není nepravdivý. Společnost Tochajda nemohla být původcem odpadu, neboť neprovozovala žádnou činnost, při které by vznikal odpad a byla instalována samotnou žalobkyní jako mezičlánek směrem k původnímu dodavateli. Soud aproboval jako další indikátor účasti žalobkyně na podvodu, že ona sama stanovovala cenu, což se jí nepodařilo relevantně vysvětlit a že i přes vzniklé pochybnosti nevěnovala dostatečnou pozornost původu zboží. Nebylo přitom úkolem žalovaného uvést, jaká další opatření měla žalobkyně konkrétně učinit ve vztahu k dodávkám zboží, jestliže žalobkyně nepředložila vysvětlení či důkazy své obezřetnosti. Dle městského soudu nedošlo ke kolizi důvodů neuznání nároku na odpočet daně. Nárok nebyl uznán pro účast žalobkyně na daňovém podvodu, přičemž o nestandardnosti jejích obchodních praktik svědčila skutečnost, že neprokázala dodání zboží deklarovaným dodavatelem. Samotné uskutečnění dodávek zpochybněno nebylo. Správce daně však prokázal neobezřetnost jednání žalobkyně, bez níž by tato rozpoznala, že se zapojila do podvodu na DPH a mohla se ho vyvarovat. Nestandardnost postupu žalobkyně spočívala i v okolnostech realizace dodávek. Společnost Tochajda ani žalobkyně nevěnovaly dodávkám odpadu dostatečnou pozornost, přestože si byly obě vědomy problematičnosti subdodavatele (původního dodavatele žalobkyně) SUR - METAL CZ s. r. o. „v likvidaci“ (dále též „SUR - METAL“). Městský soud neshledal ani namítané procesní vady. Správce daně řádně a přesvědčivě vysvětlil, proč neprovedl navrhované výslechy svědkyň M. Š. a A. B. S. S těmito důvody však žalobkyně konkrétně nepolemizovala.

[5] Ve vztahu k dodávkám od společnosti AYOMA městský soud zdůraznil, že žalobkyně uzavírala obchody velkého rozsahu s neznámým dodavatelem, který existoval krátce, neměl předchozí zkušenosti s obchodováním s kovovým odpadem, tudíž ani ustálenou dodavatelskou strukturu. Obchody probíhaly na základě převážně ústně uzavřených kupních smluv, s jednatelem dodavatele se žalobkyně navíc setkala pouze jednou. Ani v tomto případě dle městského soudu nedošlo ke kolizi důvodů neuznání nároku na odpočet daně. Soud neshledal ani namítané rozpory, resp. nedostatky v rozhodnutí žalovaného týkající se pravosti podpisu Petra Zámečnicka (jednatele společnosti AYOMA) a autenticity této osoby v e-mailové komunikaci. Žalovaný rovněž správně vyhodnotil obsah svědecké výpovědi L. M. Daňové orgány splnily rovněž podmínky pro použití úředního záznamu o podání vysvětlení Petra Zámečnicka z trestního řízení jako důkazu. Tento důkaz nebyl proveden s cílem znemožnit žalobkyni uplatňovat její procesní práva, ani jej s tímto cílem správcem daně nezískal. Nadto se nejedná o důkaz jediný či klíčový. Žalobkyně pominula, že daný svědek dle zjištění správce daně jednal ve věci minimálně. Jako důkaz mohl být použit i záznam z místního šetření u společnosti AYOMA. Správce daně toto místní šetření neprovedl za účelem obcházení institutu výslechu svědka, ale v reakci na marné

pokračování

pokusy realizovat výslech P. Z. Kladené otázky byly pouze obecné a měly určit další směr dokazování. Pro posuzovanou věc pak měl význam pouze popis zdravotního stavu Petra Zámečnicka a jeho orientace v činnosti společnosti AYOMA. Zaznamenaná tvrzení Petra Zámečnicka se přitom shodovala s jeho podrobnější výpovědí před policií. Podstatné však je, že závěry správce daně o nestandardní spolupráci se žalobkyní by obstály i bez těchto důkazů. Poukazovala-li žalobkyně na to, že Petr Zámečnick lhal o svém zdravotním stavu i rozsahu spolupráce se žalobkyní, pouze tím potvrdila závěr správce daně, že navázání obchodní spolupráce s tímto subjektem bylo v rozporu s požadavkem na elementární opatrnost. Ani další svědecké výpovědi by na konstatování nestandardnosti obchodní spolupráce s dodavatelem AYOMA nemohly ničeho změnit.

III.

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Vymezila se především proti tomu, že věděla nebo mohla vědět o tom, že zdanitelná plnění od společností AYOMA a Tochajda byla zasažena podvodem. Zdůraznila, že se nejednalo o fiktivní plnění. V obchodním řetězci dodávek pak nesplnily daňové povinnosti subjekty, které nebyly jejími obchodními partnery, a nepřišla tak s nimi do žádného styku. Z toho důvodu nevěděla a ani nemohla vědět o podvodu na DPH. Dle stěžovatelky městský soud pouze převzal závěry správních orgánů a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Nadto žalovaný i městský soud rozhodli o odepření nároku na odpočet DPH z rozporných a navzájem se vylučujících důvodů. Správní orgány dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že dodávky zboží uskutečnili dodavatelé uvedení na daňových dokladech, a teprve podpůrně argumentovali, že stěžovatelka věděla, nebo mohla a měla vědět o účasti na podvodu na DPH.

[7] Poukázala na to, že předmětem řízení je plnění z roku 2010, tedy z doby, kdy byla informovanost veřejnosti a daňových subjektů o karuselových podvodech mizivá. Nelze přenést veškerou odpovědnost za zaplacení DPH z daňových orgánů na ni a případ je třeba nahlížet optikou tehdejších zkušeností s podvody. Dle městského soudu a žalovaného stěžovatelka nepřijala všechna potřebná opatření, která po ní bylo možné požadovat. Nikdy ovšem neuvedli, jaká opatření měla konkrétně přijmout. Účast na podvodu je tak dovozována pouze na základě její účasti v obchodním řetězci. Správní orgány neprokázaly samotnou existenci podvodného jednání v řetězci ani skutečnosti, na jejichž základě by mohlo dojít k odepření nároku na odpočet DPH, tedy „zlou víru“ na straně stěžovatelky. Odkazovaly toliko na určité nesrovnalosti. Došlo rovněž k nesprávné aplikaci vědomostního standardu „věděl, či vědět měl a mohl“, neboť dle judikatury SDEU a britského odvolacího soudu lze uvažovat o účasti na podvodu na DPH pouze v případě, jedná-li se o jediné rozumné vysvětlení obchodní transakce.

[8] K dodávkám od společnosti Tochajda stěžovatelka uvedla, že i přes její zapojení do obchodního řetězce stále generovala zisk. Zapojení bylo smysluplné i přesto, že společnost Tochajda do té doby nevyvíjela žádnou obchodní činnost a nedisponovala příslušnými oprávněními. Stěžovatelka díky němu nepřišla o dodávky od předchozího dodavatele SUR-METAL, s nímž měla problémy na osobní bázi. Společnost Tochajda byla uvedena jako původce odpadu, neboť svou obchodní činností odpad získala, a byla tak jeho původce. Žádný dodavatel navíc neprozradí svého dodavatele, aby nepřišel o jeho zakázky. Stanovování cen koncovým odběratelem je běžnou obchodní praxí. Nečesky mluvící řidiči přepravců jsou v logistických službách rovněž běžní, a nevzbuzují pochyby o původu zboží. Stěžovatelce není známo, na základě čeho dospěl správce daně k posouzení nestandardnosti jejího jednání. Nechápe rovněž závěr, dle něž nevěnovala obchodním transakcím se společností Tochajda adekvátní pozornost,

když správce daně ani městský soud neuvedli žádné relevantní nestandardnosti, které by při přejímkách nastaly. Neobstojí ani důvody pro neprovedení svědeckých výpovědí M. Š. a A. B. S. Obě výpovědi měly relevantní souvislost s předmětem řízení.

[9] U dodávek od společnosti AYOMA městský soud ani správce daně nezpochybnili jejich ekonomický smysl. Nebyly ani naplněny typické rysy daňového podvodu. Nejednalo se o fiktivní plnění a okolnosti obchodu byly standardní. Správce daně vyzdvihl pouze sporné či neobvyklé okolnosti, avšak nevzal v úvahu žádné ve prospěch stěžovatelky. Obchodování s nově založeným subjektem ve velkém rozsahu nelze označit za neobvyklé, neboť by dle této logiky nemohla vzhledem ke svému vzniku v roce 1993 obchodovat s žádným subjektem. Za dodané zboží navíc platila až po jeho zvážení a kontrole, pročez není relevantní absence písemných potvrzení dodávek od společnosti AYOMA či absence podepsané rámcové smlouvy. Dle stěžovatelky se jednalo o běžnou obchodní praxi, a k prověření svého obchodního partnera využívala další prostředky. Za souladný s praxí považuje i způsob obchodní komunikace ve formě telefonátů a e-mailů. Městský soud se nevypořádal s návrhem na provedení výslechu J. Š., ani s její argumentací stran e-mailové komunikace s Petrem Zámečnickem, která je standardní záležitostí. Z výpovědi L. M. vyplývá, že se na organizaci dopravy přímo podílela společnost AYOMA, a doprava probíhala v souladu s běžnou obchodní praxí. Stejně jako u dodávek od společnosti Tochajda považuje za nelogický závěr, dle něž je absence zástupce dodavatele při předávce zboží považována za nestandardní, uvedl-li zároveň městský soud, že jeho přítomnost není nutná. Poukázala rovněž na to, že správce daně zkracoval procesní práva stěžovatelky, neboť své závěry stavěl na podkladech, které byly opatřeny v rozporu se zákonem. Konkrétně se vymezila proti použití vysvětlení Petra Zámečnicka podaného při místním šetření a v trestním řízení. Neprovedení výslechu Petra Zámečnicka označila za zásadní procesní pochybení. Dále namítla rozpor ústního a písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Při ústním odůvodnění městský soud uvedl, že je možné některé skutečnosti považovat za sporné, což v písemném odůvodnění absentuje.

[10] Závěrem stěžovatelka uvedla, že za rozhodující považuje, že sama nezískala žádnou výhodu, neboť daň zaplatila v ceně zboží a následně ji řádně přiznala a odvedla na výstupu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť závěry z něj plynoucí jsou zřejmé i stěžovatelce, která proti nim brojí a rozsáhle s nimi polemizuje. Úvahy týkající se uskutečnění dodávek je třeba vnímat jako uvedené nad rámec, když nosné důvody spočívají v prokazování existence daňového podvodu a účasti stěžovatelky na něm. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci stěžovatelky ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 Afs 109/2016 - 74. Zdůraznil, že není potřeba se podrobně vypořádávat s každou žalobní námitkou, a rozsah podání stěžovatelky považuje za procesní strategii. Zmínil rovněž, že daňové orgány nemají povinnost vždy prokazovat propojení mezi daňovým subjektem, kterému má být odepřen nárok na odpočet DPH a daňovým subjektem, který tuto daň neodvedl. Argumentace nezískáním žádné výhody je nepochopením principu judikatury SDEU. Ostatní námitky označil žalovaný za opakované a pro stručnost odkázal na svá vyjádření a rozhodnutí správních orgánů. Závěrem zkritizoval pojetí kasační stížnosti, která vytrhává jednotlivá tvrzení z kontextu a nebere napadený rozsudek jako celek. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nashledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť tento splňuje požadavky ustálené judikatury kladené na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Městský soud řádně a srozumitelně vypořádal každou z početných žalobních námitek uplatněných ve vztahu k přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od společností AYOMA a Tochajda a náležitě se zabýval taktéž ostatními žalobními body. Pokud k některým námitkám pomínil jejich dílčí tvrzení a převzal argumenty žalovaného, neznamená to, že pochybil. Správní soudy totiž nemají povinnost reagovat na každé tvrzení žalobce a obsáhle jej vyvracet, neboť jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, jak se uvádí například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19. Podstatné je, aby se soud v rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami žalobce, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Správní soud také může pro stručnost odkázat na část důkladného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se plně ztotožní, a nemusí proto neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130. Při posuzování jednotlivých žalobních námitek městský soud vycházel z relevantní judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu a v jejím světle náležitě objasnil, jaké skutečnosti svědčí o tom, že přijetí sporných zdanitelných plnění bylo součástí podvodného jednání na DPH, a na základě jakých zjištění lze učinit závěr, podle něhož stěžovatelka o své účasti na daňovém podvodu věděla nebo vědět mohla a měla. V reakci na jednotlivé žalobní body městský soud vysvětlil, jaké subjekty tvořily řetězce dodávek zasažených daňovými podvody, v čem tato podvodná jednání spočívala a jak se stěžovatelka na nich podílela či k nim mohla přispět. Městský soud při vypořádání příslušných tvrzení uvedených v žalobě také vysvětlil, proč stěžovatelka neprokázala přijetí zdanitelných plnění od společnosti AYOMA, jak deklarovala daňovými doklady. Tento názor městského soudu nevyklučuje jeho další závěr, podle něhož stěžovatelka mohla či měla vědět, že předmětná plnění jsou zasažena podvodem na DPH. Obě tyto skutečnosti totiž představovaly samostatné, byť navzájem související důvody pro odepření nároku na odpočet daně a svědčící o tom, že ve vztahu k deklarovaným zdanitelným plněním přijatým od společnosti AYOMA nastal nesoulad mezi stavem faktickým a formálně právním.

[15] Rozsudek městského soudu tedy obsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněné závěry. Jak uvedl žalovaný, stěžovatelka s nimi polemizuje, což by v případě jejich absence nebylo možné. Nejvyšší správní soud tak napadený rozsudek shledává přezkoumatelným.

[16] Na tomto místě Nejvyšší správní soud předesílá, že se již zabýval případy, v nichž nebyl stěžovatelce uznán nárok na odpočet z obdobných zdanitelných plnění (kovového odpadu). Jedná se o rozsudky ve věcech vedených pod sp. zn. 9 Afs 109/2016 a 4 Afs 408/2018. Předmětem rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 Afs 109/2016 - 74 bylo posouzení oprávněnosti nároku na odpočet DPH za zdaňovací období prosinec 2009 uplatněného na základě faktur vystavených společností Tochajda. V rozsudku ze dne 31. 1. 2020, č. j. 4 Afs 408/2018 - 69, kasační soud posuzoval nárok na odpočet daně za zdaňovací období květen 2011 uplatněný na základě daňových dokladů, které vystavily společnosti Tochajda a AYOMA. V obou případech

došlo ke zdanitelným plněním za prakticky totožných rozhodných skutkových okolností, které orgány finanční správy a městský soud hodnotily shodně jako v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od závěrů uvedených v označených rozsudcích jakkoliv odchýlit a pro posuzovanou věc je plně přebírá. Doplnuje, že ústavní stížnosti stěžovatelky proti rozsudkům devátého a čtvrtého senátu Ústavní soud odmítl usneseními ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 1136/17 a ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. II. ÚS 967/20. Jelikož nyní posuzované kasační námitky jsou svou podstatou ve značné míře opakováním či shrnutím předchozích námitek stěžovatelky, reagoval Nejvyšší správní soud na stížní námitky rovněž koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[17] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky s tím, že neprokázala dodání zboží deklarovanými dodavateli AYOMA a Tochajda a že daňové orgány prokázaly, že dodání tohoto zboží bylo zasaženo podvodem na DPH. Dle stěžovatelky se uvedené důvody pro odepření nároku na odpočet navzájem vylučují. Současně je stěžovatelka přesvědčena o tom, že prokázala přijetí plnění od uvedených dodavatelů a že daňové orgány naopak neprokázaly její vědomost o podvodném jednání třetích osob (subdodavatelů).

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že k vyloučení nároku na odpočet daně došlo ze vzájemně se vylučujících důvodů. Daňové orgány ani městský soud nezpochybnilly samotné uskutečnění dodání zboží, tj. že stěžovatelka fakticky nakoupila měděné a niklové katody. Na věc tak nelze vztáhnout rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se nekompatibility závěrů o neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění daňovým subjektem a o účasti daňového subjektu na podvodu (zejména ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 - 35 a č. j. 6 Afs 147/2016 - 28). Daňové orgány však dospěly k závěru, že společnosti AYOMA a Tochajda nebyly „skutečnými“, ale toliko formálními dodavateli tohoto zboží dovezeného z neznámého místa v zahraničí a přeprodávaného v uměle vytvořeném obchodním řetězci sestávajícím z tuzemských společností a jedné slovenské společnosti (Tochajda, SUR - METAL, OVIRAPTOR s. r. o., BORENSTE s. r. o. a AYOMA, ADVERSTRUCTION s. r. o., GENERON SLOVAKIA, spol. s r. o. se sídlem na Slovensku), na jehož počátku nebyla přiznána a odvedena daň. Na začátku řetězce totiž figurovaly tzv. „prázdné schránky“, které nedisponují podnikatelským zázemím, jejich jednatelem jsou cizí státní příslušníci s bydlištěm mimo ČR, pro správce daně jsou nekontaktní či s ním nespolupracují, vykazují pouze předmětné dodávky barevných kovů a neuhradily své daňové povinnosti v roce 2010. Tento skutkový závěr byl dostatečně podložen obsahem správního spisu, na nějž Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje. Ostatně stěžovatelka jej v kasační stížnosti ani nijak relevantně nezpochybnila. Existenci podvodu na dani pak dokresluje to, že nebyl zjištěn původ zboží a bankovní účty společností zapojených do obchodního řetězce sloužily pouze k přeposílání finančních prostředků bez jiné podnikatelské aktivity.

[19] Daňové orgány tedy odmítly nárok na odpočet uplatněný stěžovatelkou primárně proto, že neprokázala, že jí zdanitelná plnění skutečně dodaly společnosti AYOMA a Tochajda uvedené na předložených dokladech. Nárok na odpočet totiž nemá svůj základ ve formálně bezvadném daňovém dokladu, ale opírá se o existenci zdanitelného plnění deklarovaného v daňovém dokladu, kterou musí daňový subjekt v pochybnostech prokázat tak, aby o souladu mezi faktickým stavem a stavem formálně právním nezůstaly žádné rozumné pochybnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79). Daňové orgány však neustaly pouze na tom, že stěžovatelka neprokázala, že zdanitelná plnění byla poskytnuta deklarovanými dodavateli. Rovněž podrobně zkoumaly samotný průběh a okolnosti dodávek, přičemž dospěly k závěru, že plnění přijatá stěžovatelkou byla zasažena podvodem na DPH, o němž tato věděla, resp. měla a mohla vědět. Oba uvedené závěry daňových orgánů jsou nejen kompatibilní, ale umožňují

pokračování

Nejvyššímu správnímu soudu rovněž přistoupit k meritornímu posouzení věci. V současné judikatuře totiž existuje rozpor ohledně otázky, zda je dostatečným důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH neprokázání, že plnění bylo poskytnuto dodavatelem deklarovaným na daňovém dokladu, aniž by bylo zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo vědět měla a mohla. Uvedenou otázkou se v současné době zabývá rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (viz věc vedená pod sp. zn. 1 Afs 334/2017). V nyní projednávané věci však nebylo zapotřebí vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu v citované věci, jelikož daňové orgány současně prokázaly, že zdanitelná plnění, za něž stěžovatelka nárokovala odpočet daně, byla součástí podvodu na dani z přidané hodnoty a stěžovatelka o tom věděla, popř. vědět měla a mohla (k tomu srov. podrobné odůvodnění níže). Posouzení této věci se proto nemohlo dostat do rozporu s judikaturou SDEU citovanou v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 - 78, bod 42, která právě požaduje prokázání (vědomého, či v důsledku hrubé nedbalosti) zapojení do podvodné transakce.

[20] Kasační soud se nejprve zabýval přijetím deklarovaného plnění od společnosti AYOMA. Dle daňových orgánů stěžovatelka neprokázala, že niklové a měděné katody jí dodala právě tato společnost. Stěžovatelka sice předložila daňové doklady deklarující dodání kovového odpadu od této společnosti, avšak nebylo zjištěno a prokázáno, kdo tyto faktury jménem AYOMA vystavil.

[21] K pochybnostem o identitě dodavatele správce daně vedly informace o činnosti Petra Zámečnicka, jednatele společnosti AYOMA, získané na základě úředního záznamu o místním šetření provedeném dne 8. 12. 2011, protokolu o ústním jednání z místního šetření provedeného dne 10. 3. 2012 a úředního záznamu o podaném vysvětlení na policii ze dne 16. 4. 2012. Petr Zámečnick v těchto podkladech uvedl, že podepsal nějaké listiny o převodu obchodního podílu. Nabídku, aby se stal společníkem AYOMA, dostal od známého V. M. ze Zlína, který údajně vlastní v Praze 8 dvě firmy. Smlouvu o převodu obchodního podílu podepsal na žádost svého dlouholetého známého J. Z. s tím, že se nebude muset o nic starat, společnost bude vydělávat a on z toho bude mít podíl na zisku. Společnost AYOMA měl na sebe toliko napsanou, o předmětu jejího podnikání a zaměstnancích nic nevěděl, neznal její obchodní partnery, neměl žádný přehled o její činnosti a nebyl seznámen s vedením jejího účetnictví a vystavováním faktur. V květnu 2010 udělil plnou moc k zastupování jednatele společnosti AYOMA a dispoziční právo k jejímu účtu v eurech V. M. Společnost AYOMA měla ještě korunový účet, k němuž udělil dispoziční právo J. Z. O finančních prostředcích uložených na těchto účtech nic nevěděl. Časem zapomněl, že nějakou společnost vlastní, neboť její fungování zcela zajišťoval V. M. Stěžovatelku nezná a o její existenci se dozvěděl až z předvolání správce daně. Rovněž mu nejsou známy společnost GENERON SLOVAKIA, spol. s r.o. (dále jen „společnost GENERON“) ani osoby jménem P. M. a L. M., které se měly podílet na dodání předmětného zboží pro stěžovatelku.

[22] Nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že uvedené listiny nemohly být použity jako důkaz, protože zachycují výpovědi či vyjádření Petra Zámečnicka, jejichž podání se stěžovatelka nemohla účastnit. Je pravdou, že i při dokazování v daňovém řízení se uplatňuje princip bezprostřednosti. To znamená, že je třeba v zásadě trvat na přímém vyslechnutí svědků v daňovém řízení za účasti daňového subjektu. Na druhou stranu však neplatí kategorický závěr, že by záznamy či protokoly zachycující výpovědi svědků v jiných řízeních byly naprosto a bezvýjimečně nepoužitelné jako důkazy v daňovém řízení. Daňové řízení není řízením o *trestním obvinění* ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Není tak nutné na něj vztahovat všechny procesní standardy (včetně požadavků na dokazování), jimiž je ovládáno řízení trestní. Při splnění určitých předpokladů proto judikatura Nejvyššího správního soudu připouští použitelnost výpovědí či dalších podkladů opatřených v jiných řízeních pro potřeby řízení daňového (srov.

např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119 nebo ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 Afs 45/2012 - 62). V rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57, k tomu Nejvyšší správní soud vyslovil: „*provedení důkazu listinou zachycující výpověď osoby v trestním řízení (§ 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), pokud výpověď téže osoby nemohla být opětovně provedena v řízení daňovém, je omezením zásady bezprostřednosti dokazování. Není proto možné, aby takovýto důkaz, mající svůj původ v trestním řízení, byl jediným rozhodujícím důkazem, kterým by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu.*“ Akceptování těchto protokolů, coby listinných důkazů by tedy mělo být postupem *ultima ratio*, vyhrazeným jen pro výjimečné případy s tím, že takto opatřené důkazy jsou z hlediska jejich vypovídací hodnoty v daňovém řízení spojeny s jistými omezeními.

[23] V nyní posuzované věci se správci daně nepodařilo zajistit uskutečnění výslechu svědka Petra Zámečnicka, který zemřel dne X (daňová kontrola byla zahájena dne 10. 12. 2012). Vzhledem k neproveditelnosti výslechu tak bylo možné pro jeho účely vycházet z výpovědi této osoby učiněných při obou místních šetřeních a podání vysvětlení před policejním orgánem, s nimiž byla stěžovatelka řádně seznámena a mohla se proti nim vymezit, což také učinila, neboť se je svými vyjádřeními i dalšími důkazními návrhy snažila vyvrátit. Tyto výpovědi přitom nepředstavovaly jediné důkazní prostředky, jimiž správce daně v průběhu daňového řízení zpochybnil skutečnosti uvedené stěžovatelkou.

[24] Dále se správce daně opíral o záznamy o provozu vozidel a výpovědi řidičů, kteří do areálu stěžovatelky dováželi předmětné zboží. Ačkoliv faktury za dopravu byly vystaveny z Rotterdamu do Bojkovic a z Bojkovic do Hradce Králové, zboží bylo přivezeno rovnou do Hradce Králové. Řidiči dále shodně vypověděli, že neznají společnost AYOMA a údaje na mezinárodních nákladních listech vyplňovali v rozporu se skutečností dle instrukcí L. M. a P. M. Svědek L. M., zástupce společnosti RONY sped s. r. o., která zajišťovala dopravu zboží, ve své výpovědi označil společnost AYOMA za dodavatele zboží, které přepravoval do provozovny stěžovatelky v Hradci Králové. Nicméně tato skutečnost mu byla sdělena jen ústně zástupcem společnosti GENERON, neměl ji doloženu žádnou písemností, nikterak ji neověřoval a jen jednou byl v kontaktu s osobou oprávněnou jednat za společnost AYOMA, kterou navíc neznal. Rovněž neměl povědomí o Petru Zámečnickovi, ačkoliv ten byl společníkem a jednatelem společnosti AYOMA a v období srpen až říjen 2010 měl za ni vyhotovovat faktury, na jejichž základě údajně docházelo k úhradám předmětných plnění poskytnutých ve prospěch stěžovatelky, jak bylo uvedeno na těchto účetních dokladech. Navíc společnost AYOMA se podle svědka převzetí dodávek zboží neúčastnila a za jeho dopravu přepravci nezaplatila. Dále svědecká výpověď L. M. vyvrací řetězec přepravy předmětného zboží deklarovaný na příslušných přepravních dokladech, čímž vnáší další nejistotu o přijetí zdanitelných plnění stěžovatelkou právě od společnosti AYOMA. Proto i přes svědkem tvrzené dodání zboží stěžovatelce společností AYOMA jeho výpověď pochybnosti o této skutečnosti zesiluje. Ani výpověď svědka P. M., bývalého jednatele společnosti GENERON, nepotvrdila přepravními doklady deklarované dodání předmětného zboží společností AYOMA ze strany společnosti GENERON, v důsledku čehož bylo zpochybněno také přijetí zdanitelných plnění stěžovatelkou od společnosti AYOMA (blíže viz rozsudek ve věci sp. zn. 4 Afs 408/2018). Výsledky těchto svědků představují další důkazní prostředky, jimiž kromě výpovědi Petra Zámečnicka učiněných v rámci dvou místních šetření a trestního řízení bylo zpochybněno deklarované přijetí zdanitelných plnění stěžovatelkou právě od společnosti AYOMA.

[25] Dodání předmětného zboží společností AYOMA nebylo prokázáno ani na základě vyjádření zaměstnance stěžovatelky J. Š. V něm uvedl, že pracuje na obchodním oddělení stěžovatelky a společnost AYOMA ho kontaktovala na základě veřejně přístupných údajů z internetu. První jednání proběhlo v Hradci Králové, při němž se jednatel společnosti AYOMA

pokračování

Petr Zámečník prokázal občanským průkazem. Po uzavření rámcové kupní smlouvy jednal přes telefon, sjednával s ním cenu a vše potvrzoval e-mailem. J. Š. však charakterizoval Petra Zámečníka jako muže středního věku s vyšší postavou, což neodpovídá jeho popisu provedenému správcem daně, který s ním jednal při místním šetření. Nedoložil ani kopii občanského průkazu osoby, s níž jednal (údajně Petra Zámečníka), kterou dle svého tvrzení pořídil. Navíc neuvedl žádné podrobnosti ohledně způsobu přepravy předmětného zboží a dokonce nevěděl, z jakého místa bylo do provozovny stěžovatelky v Hradci Králové dovezeno.

[26] Skutečné provedení deklarovaných zdanitelných plnění společností AYOMA nemohlo být ověřeno ani přímo u tohoto subjektu s ohledem na jeho bezkontaktnost, sídlo na virtuální adrese, nedostupnost jeho účetnictví a neuhrazení daňových povinností vykázaných v rozhodných zdaňovacích obdobích.

[27] Ve vztahu k dalším navrhovaným důkazům správce daně řádně odůvodnil, proč je považuje za nadbytečné, a proč nebyly provedeny. Výslech M. Š. nemohl přinést takové skutečnosti, které již nebyly prokázány jinými důkazními prostředky, a výslech A. B. S. by byl již opakovaným výsledkem.

[28] Skutečný dodavatel zboží nemohl být za této situace spolehlivě prokázán příslušnými fakturami ani vážními lístky, na něž údaje o názvu poskytovatele zdanitelných plnění doplňovali pracovníci obsluhující váhu či jiní zaměstnanci stěžovatelky na základě pouhého prohlášení řidiče, který zboží přivezl. S ohledem na shora uvedené pochybnosti dostatečně neprokazuje existenci obchodního vztahu mezi stěžovatelkou a dodavatelem AYOMA ani uhrazení finančních prostředků v hodnotě zboží stěžovatelkou na bankovní účet společnosti AYOMA. S ohledem na výpovědi jednatele společnosti AYOMA Petra Zámečníka, absenci účetnictví tohoto subjektu, svědectví dopravce předmětného zboží L. M. a neuhrazení platby za přepravu zboží deklarovaným dodavatelem tak přetrvaly důvodné pochybnosti o tom, že došlo k převedení práva nakládat se zbožím jako vlastníkem ze společnosti AYOMA na stěžovatelku. Za této situace nebylo možné učinit jednoznačný závěr, že platby odeslané stěžovatelkou na účet společnosti AYOMA představovaly právě úplaty za jí poskytnutá deklarovaná zdanitelná plnění, a nikoli za přijetí předmětného zboží od jiného subjektu či za realizaci zcela jiných obchodních transakcí, k čemuž mohlo ve skutečnosti docházet. Důkazy předložené stěžovatelkou v průběhu daňového řízení či provedenými na její návrh se tedy nepodařilo rozptýlit pochybnosti o tom, že přijala deklarovaná zdanitelná plnění právě od společnosti AYOMA, a proto stěžovatelka v tomto směru neunesla své důkazní břemeno.

[29] Současně správce daně dostatečně podložil svůj závěr, že dodávky zboží byly zasaženy daňovým podvodem (jeho popis viz výše), o němž stěžovatelka mohla a měla vědět. Podle příslušných účetních dokladů měla stěžovatelka přijímat zboží v celkové hodnotě stovek miliónů korun od společnosti AYOMA, která byla založena jen několik měsíců předtím. Tyto obchodní případy stěžovatelka podle vyjádření jejího zaměstnance J. Š. sjednávala s Petrem Zámečníkem, který se však evidentně v předmětu podnikání společnosti AYOMA nevyznal, a nemohl tak s odběrateli kvalifikovaně komunikovat, přičemž J. Š. uvedený popis Petra Zámečníka neodpovídal popisu provedenému správcem daně. V případě, že stěžovatelka jednala s někým jiným, měl její zaměstnanec tuto skutečnost zjistit na základě občanského průkazu, který mu byl podle jeho tvrzení předložen při prvním jednání, a následně si ověřit, zda tato osoba je oprávněna za společnost AYOMA jednat. Uvedené závěry žalovaného nejsou vnitřně rozporné, neboť byly učiněny ohledně dvou alternativních situací, které mohly nastat při jednání J. Š. se zástupcem společnosti AYOMA. Navíc u vykládky zboží v areálu stěžovatelky v Hradci Králové nebyl nikdy přítomen zástupce společnosti AYOMA, což také svědčí o nedostatku obezřetnosti stěžovatelky při ověřování serióznosti jejího deklarovaného dodavatele. Obdobně

totéž platí i pro obchodování s takovou společností, která i přes žádost nevrátila stěžovatelce zpět podepsanou rámcovou kupní smlouvu a písemnou kupní smlouvu uzavřela pouze k jediné dodávce, nedoložila *základní popis odpadu* (který museli vyplňovat všichni dodavatelé) a certifikační prohlášení dodala pouze k měděným katodám, a to nepodepsané.

[30] Stěžovatelka tedy rezignovala na přijetí opatření, která po ní mohla být rozumně vyžadována za účelem ověření, že deklarovaná přijetí zdanitelných plnění nepovedou k její účasti na daňovém podvodu. Za taková opatření nelze považovat vyhledání dodavatele v obchodním rejstříku, předložení smlouvy k bankovnímu účtu nebo kontrolu dodávek v informačním systému, neboť se jedná o základní formalities, jimiž nebylo možné v potřebné míře ověřit solidnost smluvního partnera a osoby, která za něho jednala. Zjištěné skutečnosti tak dostatečně prokazují, že stěžovatelka mohla či měla vědět, že předmětné dodání zboží je zasaženo podvodem na dani z přidané hodnoty.

[31] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem, žalovaným a správcem daně dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala přijetí zdanitelných plnění od společnosti AYOMA a že s ohledem na zjevnou pasivitu při ověřování dodavatele měla nebo mohla vědět, že se jejich deklarovaným uskutečněním účastní na daňovém podvodu. Za této situace oba finanční orgány neporušily příslušná ustanovení daňového řádu ani nepostupovaly v rozporu s judikaturou SDEU a Nejvyššího správního soudu, když stěžovatelce neuznaly nárok na odpočet daně, který uplatnila na základě daňového tvrzení o převzetí zboží od společnosti AYOMA.

[32] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval zdanitelnými plněními od společnosti Tochajda, jejichž předmětem byl rovněž nákup niklových a měděných katod. Správce daně i žalovaný nepřiznali stěžovatelce nárok na odpočet daně z těchto plnění, protože stěžovatelka věděla nebo musela vědět, že jsou součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu s cílem vylákání výhody ve formě vyplacení nadměrného odpočtu, když sama k podvodnému jednání aktivně přispěla zapojením dalšího článku do stávajícího dodavatelského řetězce, které nemohlo mít žádné jiné racionální vysvětlení. Nejenže tedy stěžovatelka nepřijala opatření k tomu, aby případnému podvodnému jednání zabránila, ale svým jednáním k němu sama dokonce vytvářela prostor.

[33] Stěžejní okolností je, že stěžovatelka zapojila společnost Tochajda do stávajícího obchodního řetězce (čímž učinila ze společnosti SUR-METAL subdodavatele) z vlastní iniciativy, s odůvodněním, že společnost SUR-METAL je nedůvěryhodným dodavatelem, který neplní své povinnosti. Nelze akceptovat argumentaci, že důvodem tohoto kroku bylo zhoršení vztahů s dodavatelem SUR-METAL a snaha využít obchodní a vyjednávací schopnosti jednatele společnosti Tochajda. Společnost Tochajda byla na trhu nová a tedy zcela nezkušená, není proto zřejmé, jak mohla mít výhodnější vyjednávací pozici než stěžovatelka, která dle svých tvrzení patří mezi přední obchodníky se železnými a barevnými kovy v České republice. Ani o jednatele této společnosti nebylo tvrzeno, natož doloženo, že by měl v odvětví nějaké zkušenosti, znalosti či podobně. Společnost Tochajda neměla vyškolené zaměstnance ani prostory, v nichž by mohla uskutečňovat odpovídající výrobu, sběr či výkup odpadu. Její zapojení do dodavatelského řetězce tak bylo pouze formální, což stěžovatelka věděla. O tom svědčí i to, že jednatelka společnosti SUR-METAL byla osobně seznámena se společností Tochajda až po začátku obchodování s tímto pro ni dosud neznámým subjektem. Dále je podstatné, že na základě tohoto smluvního vztahu stěžovatelka nezískala výhodnější nákupní podmínky, naopak společnost Tochajda generovala marži na úkor stěžovatelky. Navíc vzhledem k nedostatku finančních prostředků společnost Tochajda provedla úhradu zboží na účet společnosti SUR-METAL až po obdržení platby za zboží od stěžovatelky, a to v částce snížené o svoji vlastní obchodní přírážku.

pokračování

Se stěžovatelkou pak přestala obchodovat po účinnosti právní úpravy, která stanovila režim přenesení daňové povinnosti ve vztahu k odpadům.

[34] Další podstatnou okolností bylo, že stěžovatelka nevěnovala dostatečnou pozornost původu dodávaného zboží (měděných a niklových katod). Obecně nelze nic namítat proti tomu, že přepravu měl zajišťovat její dodavatel a ona proto nebyla povinna prokazovat, kdo přepravu uskutečňoval a z jakého místa nakládky. To, že těmito skutečnostem nevěnovala pozornost, však nelze považovat za postup odpovídající standardům, které od ní bylo možné očekávat. V těchto souvislostech jsou také relevantní výtky, že stěžovatelka nevěnovala pozornost maďarsky mluvícím řidičům, kteří uskutečňovali přepravu. Byť na základě toho nelze automaticky dovozovat, že místo nakládky bylo v zahraničí, jednalo se o okolnosti, které u ní za popsané situace měly vzbudit pochybnosti o původu zboží. Přesto jej žádným způsobem neprovéřovala. Tvrzení, že s ohledem na informace uvedené v *základním popisu odpadu* měla za to, že původcem odpadu byla společnost Tochajda a že místo původu odpadu je v České republice, není věrohodné. Stěžovatelka, která sama vyvolala jednání o jejich obchodní spolupráci, si musela být vědoma, že společnost Tochajda neprovozuje žádnou činnost, při které by kovový odpad mohl vznikat, pouze jej nakupovala od společnosti SUR-METAL a bez jakékoli úpravy prodávala dále stěžovatelce. Proto jí také muselo být zřejmé, že informace uvedené v dokumentaci nemohou být pravdivé.

[35] Stěžovatelka opakovaně zdůrazňuje, že dodávky měly v projednávané věci probíhat v souladu s rámcovou smlouvou, že jejich uskutečnění bylo prokázáno vážnými lístky, které k dodávkám vystavovali její zaměstnanci po přivezení zboží do její provozovny, že množství na vážních lístcích odpovídalo množství na fakturách a těm zase odpovídaly částky, které své dodavatelce uhradila. Důraz klade především na obsah vážních lístků a vysvětluje, že tento způsob kontroly dodávek je v obchodním odvětví běžný. Neprofesionalita jejího postupu však nespočívala v tom, že by dostatečně nekontrolovala zboží, které jí bylo dodáno, ale že se dostatečně nezabývala nestandardním postupem dodavatele, kterého navíc do obchodního řetězce sama zapojila. Jednatel společnosti Tochajda Ing. Krejčí nebyl přejímkám zboží přítomen. Veškerou komunikaci dle všeho vyřizoval pouze e-mailem, případně telefonicky, a to přesto, že pře prodej kovového odpadu byl jedinou činností společnosti Tochajda a jednalo se o dodávky v řádech desítek milionů Kč. Dokumentace, kterou dodal stěžovatelce (*základní popisy odpadu*), obsahovala nesprávné údaje o původci odpadu. Byl neznalý ohledně způsobu stanovování ceny odpadu, okolností dopravy a původu odpadu. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu vedou k závěru, že Ing. Krejčí nevěnoval dodávkám pozornost, kterou by s ohledem na svoji hodnotu zasluhovaly, čehož si stěžovatelka musela být vědoma. Přesto dodávky od společnosti Tochajda přijímala.

[36] Všechny uvedené skutečnosti svědčí o záměrném vytvoření formálního obchodního řetězce, jehož smyslem bylo umožnění potencionálního podvodného jednání s následkem daňového úniku. Obchodní jednání stěžovatelky se společností Tochajda bylo neopatrné, neobezřetné a především zjevně účelové bez jakéhokoliv ekonomického opodstatnění. Stěžovatelka sice ve své provozovně přijala zboží uvedené na daňových dokladech, avšak nebylo možné ověřit jeho původ, faktický pohyb ani převod vlastnictví na společnost Tochajda, jež měla být jejím koncovým dodavatelem. Posledně uvedená skutečnost byla osvědčena jen vystavením účetních dokladů, neboť pokud měla společnost Tochajda převzít zboží až v provozovně stěžovatelky v Hradci Králové, museli by u toho být přítomni nejen její zástupci, nýbrž i osoby vystupující jménem společnosti SUR-METAL. Společnost Tochajda však neměla žádný podíl na fyzickém dodání zboží stěžovatelce a dodávky předmětného kovového odpadu a realizace vzájemných plateb se uskutečňovaly pod faktickým vedením stěžovatelky, která byla rozhodujícím a řídicím článkem obchodního vztahu se společností SUR-METAL. Ta proto byla

faktickým dodavatelem stěžovatelky a společnost Tochajda představovala nadbytečný článek, který byl bez rozumného důvodu zapojen do předmětného obchodního řetězce stěžovatelkou z její vlastní iniciativy.

[37] Ačkoliv jednotlivé faktury uhrazené stěžovatelkou prokazatelně vyhotovil statutární zástupce oprávněný jednat za společnost Tochajda, tak uvedená skutková zjištění svědčí o zcela zjevné nestandardnosti předmětných plnění, která dostatečně prokazují, že stěžovatelka minimálně mohla či měla vědět o jejich zasažení podvodem na dani z přidané hodnoty. K jeho odvrácení přitom neučinila žádná opatření, a naopak ho svou aktivitou ve vztahu ke společnosti Tochajda usnadnila.

[38] Nedůvodná je rovněž námitka rozporu ústního a písemného odůvodnění napadeného rozsudku. I v písemném odůvodnění městský soud poukázal na sporné závěry žalovaného. Např. v bodě 43 uvedl, že jen na základě maďarsky hovořících řidičů přepravce nelze usuzovat na to, že místo nakládky bylo v zahraničí.

[39] Lze tedy uzavřít, že správce daně i žalovaný při dokazování v daňovém řízení postupovali v souladu s daňovým řádem, náležitě a v potřebném rozsahu zjistili veškeré rozhodné skutečnosti a na jejich základě učinili správný právní závěr o nemožnosti přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty stěžovatelce na základě jí deklarovánoho přijetí zdanitelných plnění od společností AYOMA a Tochajda. Městský soud tak učiněním stejných závěrů posoudil příslušnou právní otázku správně, přičemž všechny své úvahy náležitě odůvodnil. Žádný z důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

[40] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu